

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że stosowanie zasady „dopasowanych odsetek” na podstawie przepisów art. 371IE ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne) jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego. Ewentualnie, decyzja Komisji w odniesieniu do zasady „dopasowanych odsetek” jest dotknięta wadą ze względu na brak odpowiedniego uzasadnienia decyzji przez Komisję, co jest sprzeczne z art. 296 TFUE.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że nałożenie obciążenia podatkowego na CFC, które spełniają wymogi zwolnień zawartych w części 9A rozdziału 9 jako grupa stanowiłoby naruszenie swobody przedsiębiorczości skarżących sprzeczne z art. 49 TFUE.
7. Zarzut siódmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do kwestii zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że decyzja Komisji nie jest zgodna z ogólną zasadą niedyskryminacji i równego traktowania w prawie Unii.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, stosując poprzez analogię lub powołując się w niewłaściwy sposób na przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, która nie miała zastosowania *ratione temporis*.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdzając w motywie 176 zaskarżonej decyzji, że istnieje pewna kategoria beneficjentów (w tym skarżący) i że oni (skarżący) uzyskali jakąkolwiek pomoc, którą należy odzyskać na podstawie art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, Dz.U. 2016, L 193, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 11 października 2019 r. – DD/FRA

(Sprawa T-703/19)

(2019/C 432/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DD (przedstawiciele: adwokaci L. Levi and M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyznanie jej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, jak wyszczególniono w ramach tej skargi, oszacowaną *ex aequo et bono* na kwotę 50 000 EUR.;
- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) z dnia 21 grudnia 2018 r. oddalającej wniosek strony skarżącej na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora FRA z dnia 24 czerwca 2019 r. oddalającej zażalenie złożone przez stronę skarżącą na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że osoby prowadzące dochodzenie nie posiadały mandatu do prowadzenia czynności dochodzeniowych w przedmiocie domniemanego naruszenia przez stronę skarżącą art. 17 lub art. 11 regulaminu pracowniczego bądź też do prowadzenia czynności dochodzeniowych w zakresie wiadomości e-mail strony skarżącej z dnia 5 marca 2014 r. oraz, że dochodzenie administracyjne było pozbawione podstawy prawnej. FRA naruszyła tym samym art. 86 ust. 2 regulaminu pracowniczego i art. 2 ust. 1 decyzji zarządu 2013/01.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że wszczęcie dochodzenia administracyjnego nie było oparte na uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego wynikającego z dowodów *prima facie*.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że niepoinformowanie strony skarżącej o wszczęciu dochodzenia administracyjnego i nieprzekazanie jej związanych z nim decyzji, w sytuacji, gdy o nie się zwrócił, są niezgodne z prawem.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że dochodzenie oraz postępowanie przeddyscyplinarne było przewlekłe i prowadzone przez nieracjonalnie długi okres.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że decyzja o zamknięciu dochodzenia nie została uzasadniona i nie była zgodna z art. 3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że sprawozdanie z dochodzenia zawierało naruszenie prawa i oczywisty błąd w ocenie.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia poufności.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. a) i art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 ⁽¹⁾.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia obowiązku staranności, braku obiektywizmu i bezstronności oraz nadużycia władzy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz. U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2019 r. – Basaglia/Komisja

(Sprawa T-727/19)

(2019/C 432/76)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giorgio Basaglia (Medioln, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Balossi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 4 września 2019 r. C(2019) 6474 final na podstawie art. 4 przepisów wprowadzających do rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.